Td021_17

Ήταν ένας Θοδωρής, μωρέ, Θοδωρής καημένος
Θοδωρής καημένος, μωρέ, και ξινιτιμένος
δεν ήξερνε τη στράτα, μωρέ, και τα μονοπάτια
και πήρε μια παλιόστρατα παλιά και ζαμανίσα
τον πάει μέσα στα μνήματ', αχ μωρέ, και μέσα στα λημόρια
τον πάει ψηλά σ' ένα λημόρ' παλιό και ζαμανίσιου
κι ακούστηκ' μια ψιλή φωνή 'που μέσα από το μνήμα.
Ποιός είναι αυτός που με πατάει ψηλά στα μαύρα μου μάτια
ποιός είναι αυτός που με πατάει ψηλά στα καγκελοφρύδια
αν είναι γέρος σαν κι εμένα ας έρθ' εδώ κοντά μου
κι αν είνι νιος και παλικάρ' να τράβαει να μι βγάλει.
Δεν είμαι γέρος σαν ισένα να έρθου αυτού κοντά σου
δεν είμαι νιος και παλικάρ' να τράβω να σε βγάλω
εγώ είμαι του Καρτάλ' πασάς που διαϊρνάει τ' άλογο
κι τώρα που γυρίζω με τα ψηλά πουδάρια.